

RESSÒ DE LA PARAULA

Sembradors d'esperança

A la nostra diòcesi tenim un sol seminarista. Això no significa que no tinguem vocacions; en tenim milers que ja estan fent un servei eclesial en la vida laical, consagrada o com a ministres ordenats. Junts volem despertar la consciència d'una cultura vocacional. La diòcesi no està adormida, està sembrant esperança. Després del Congrés de les Vocacions, continuem treballant per engegar un Servei Diocesà de Pastoral Vocacional. En lloc de maleir la foscor, encenem llums. Ens deixem il·luminar per l'Esperit i fem el que podem per suscitar vocacions entre tots els batejats. Perquè les vocacions que Déu vol i espera, les que esperem i necessitem, siguin també vocacions sacerdotals. Resem i treballem cada dia per les vocacions sacerdotals i pels seminaristes.

Com sant Josep, deixem que Déu ens parli a través dels nostres somnis. Què somien avui els joves per al seu futur? Nosaltres somiem que Déu suscitarà «fills de la promesa». Des de la transversalitat, cuidarem la família i la vida, la transmissió de la fe, l'experiència de Déu, la pastoral amb joves, el testimoni de la caritat i de la santedat de la porta del costat. Avui felicitem el nostre valent seminarista i els

seus companys. Tant de bo que l'any vinent, per aquestes dates, les llavors d'esperança comencin a donar fruit. I si hem d'esperar, esperarem; ja ho deia Joana Raspall: «Podríem viure sense esperança? No! És l'esperança la que ens fa viure.»

Tenim esperança en el Senyor i en el futur. Que el seu Esperit obri els cors d'alguns joves a l'estima i valoració de la bella vocació pastoral que constitueix el ministeri sacerdotal, una vida profundament humana per la donació al projecte de Déu per als homes i dones que avui habiten en els nostres pobles i ciutats.

Qui s'ocuparà de portar esperança al món i a les nostres comunitats? Qui ungirà, guarirà, santificarà, predicarà, guiarà i acompanyarà? Els estem esperant. Val la pena jugar-se la vida pel Senyor Jesús. Estiguem en Ell per donar fruit.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

ECO DE LA PALABRA

Sembradores de esperanza

En nuestra diócesis tenemos un solo seminarista. Eso no significa que no tengamos vocaciones; tenemos miles que ya están realizando un servicio eclesial en la vida laical, consagrada o como ministros ordenados. Juntos queremos despertar la conciencia de una cultura vocacional. La diócesis no está dormida, está sembrando esperanza. Tras el Congreso de las Vocaciones seguimos trabajando para poner en marcha un Servicio Diocesano de Pastoral Vocacional. En lugar de maldecir la oscuridad, encendemos luces. Nos dejamos alumbrar por el Espíritu y ha-

cemos lo que podemos para suscitar vocaciones entre todos los bautizados. Para que las que Dios quiera y espera, las que esperamos y necesitamos, sean también vocaciones sacerdotales. Oramos y trabajamos cada día por las vocaciones sacerdotales y los seminaristas.

Como san José dejemos que Dios nos hable por medio de nuestros sueños. ¿Qué sueñan hoy los jóvenes para su futuro? Nosotros soñamos que Dios suscitará «hijos de la promesa». Desde la transversalidad cuidaremos la familia y la vida, la transmisión de la fe, la experiencia de Dios, la pastoral

con jóvenes, el testimonio de la caridad y de la santidad de la puerta de al lado. Hoy felicitamos a nuestro valiente seminarista y a sus compañeros.

Dios quiera que el año que viene por estas fechas las semillas de esperanza comiencen a dar fruto. Y si hemos de esperar, esperaremos, ya lo decía Joana Raspall: «¿Podríamos vivir sin esperanza? ¡No! Es la esperanza la que nos hace vivir.»

Tenemos esperanza en el Señor y en el futuro. Que su Espíritu abra los corazones de algunos jóvenes a la estima y valoración de la hermosa vo-

cación pastoral que constituye el ministerio sacerdotal, una vida profundamente humana por la entrega al proyecto de Dios para hombres y mujeres que pueblan hoy nuestros pueblos y ciudades.

¿Quién se ocupará de llevar esperanza al mundo y a nuestras comunidades? ¿Quién ungirá, sanará, santificará, predicará, guiará y acompañará? Les estamos esperando. Vale la pena jugarse la vida por el Señor Jesús. Permanezcamos con Él para dar fruto.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

DIA DEL SEMINARI 2025:

La celebració del Dia del Seminari d'aquest 2025 té una connotació encara més especial pel fet d'estar immersos en el Jubileu de l'Esperança. En aquest sentit, el delegat de Pastoral Vocacional, Mn. Joan Pere Pulido, reflexiona sobre la necessitat de posar en valor cada vocació i cada carisma.

Ensenyar, santificar i servir

Joan Pere Pulido recorda la pregunta del recent celebrat Congrés de Vocacions: «**Per a qui soc, jo?**» i recorda que «en el camí en comú de respondre aquesta pregunta vocacional i d'aprofundir la dimensió sinodal de l'Església, aprenem a valorar cada vocació i carisma. Tots, com a deixebles missioners, sentim la crida de viure el do de l'esperança, com a missió en el nostre món. Per això el ministre ordenat és també deixeble missioner i sembrador d'esperança amb tres funcions específiques que són conferides sacramentalment: **ensenyar, santificar i servir**».

Joan Pere Pulido destaca que aquesta jornada diocesana del Dia del Seminari s'acull i es presenta amb el ressò del nostre objectiu diocesà: «Cridats a ser testimonis de l'esperança. Néixer de nou». I amb la pregària confiada que manifesti la necessitat dels pastors de pregar per la vitalitat de la comunitat cristiana, generant «agents de pastoral» en la diversitat dels ministeris i serveis. I la pregària de la comunitat cristiana per la necessitat de nous ministres ordenats que ensenyin, santifiquin i serveixin la vitalitat de la comunitat cristiana: **Tots per tots**.

El Seminari: Un camí de formació i entrega

A la nostra diòcesi tenim un seminarista, en Juan Eusebio Brea Sánchez, que el passat diumenge 2 de març va rebre, de mans del bisbe Xabier, els ministeris de lectorat i acolitat, el camí de l'ordenació diaconal i presbiteral. Preguem per ell.

Per al nostre seminarista, el Dia del Seminari és un moment de gratitud i reflexió sobre el camí vocacional. «En el meu cas, el Seminari ha estat una experiència que va més enllà d'un lloc físic; és un procés de formació que s'adapta a cada vocacionat. El meu recorregut ha estat particular, amb estudis a València mentre desenvolupo l'etapa pastoral a la meua parròquia de Castelldefels.»

Juan Eusebio Brea afegeix que «al llarg d'aquest camí, la recepció dels ministeris laïcals de lectorat i acolitat ha estat un pas significatiu en la meua formació, reafirmant el meu compromís amb l'Església. La formació al Seminari no implica només estudi, sinó també pregària, fraternitat i servei, elements fonamentals en aquest procés d'entrega. Agraïxo a la meua comunitat parroquial i a la meua Diòcesi pel seu suport. Que la **Nostra Senyora de Montserrat**, Estrella de l'Evangelització, ens guïi a tots els seminaristes per ser testimonis fidels de l'Evangelí. **Deo Gratias!**».

«Sembradors d'esperança»

Per celebrar el Dia del Seminari, que enguany té com a lema «Sembradors d'esperança», hem preguntat a una laica i a un sacerdot sobre la importància de la pregària per tal que les vocacions sacerdotals continuïn donant fruit a la nostra diòcesi. A nivell més personal també hem preguntat què els ha aportat des de les seves respectives vocacions la relació amb els mons sacerdotal i laical.

ASSUMPTA FERRER

Laica de la parròquia Sant Joan Baptista de Sant Feliu i mare de dos infants

«És important pregar pels seminaristes, tant pels que estan en formació com pels futurs, ja que el seu discerniment i vocació són crucials. En un món que busca immediatesa i benestar econòmic, és difícil per als joves comprometre's amb Déu a llarg termini.»

«És essencial que els seminaristes coneguin bé la societat actual abans d'entrar al Seminari, ja que en el futur seran pastors que hauran d'acompanyar una feligresia diversa amb necessitats variades, com nuvis, malalts, conversos, ancians, etc. Estar preparats per afrontar aquestes realitats és fonamental per al seu ministeri», destaca Ferrer.

RAFAEL VILAPLANA

Rector de la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges i Santa Maria del Garraf

«Pregar pel poble de Déu, diria jo que és la meua primera obligació com a prevere. Pregar per aquells que el Senyor m'ha encomanat. Pels laics que caminen amb mi i m'ajuden a la parròquia, pels que estan a prop i pels que estan lluny. A la nostra pregària hem de portar la vida i la gent que portem al cor. Amb noms i rostres concrets: aquella mare que ens ha dit que està preocupada pel fill, la filla, aquell malalt que vaig a portar-li la comunió, les catequistes que lluiten amb els nens que venen cansats del col·legi.»

«Acompanyat, ajudat, estimat... Laics alguns formats i d'altres no tant però amb un gran amor a la parròquia, a l'església, a Jesús. En dono gràcies a Déu perquè al llarg del meu ministeri he trobat gent tan bona, m'atreveixo a dir santa, d'aquests que diu el Papa de "la Puerta de al lado", que de vegades m'han donat un bon exemple i m'han encoratjat a ser més fidel i millor capellà.»

Pregària

DÉU I PARE NOSTRE,

Vós vau enviar el vostre Fill, Jesucrist,
Paraula eterna,
per redimir la humanitat,
omplir-la de llum i d'amor
i posar esperança en el cor
de tots els homes i dones.
Concediu-nos sacerdots sants,
que sembrin l'Esperança
en tots els fidels que viuen
sota el pes del pecat i angoixats
per moltes dificultats.

SENYOR JESUCRIST,

Vós sou el Sacerdot etern,
el Sembrador que escampa
la llavor de l'amor i del perdó.
Que els vostres sacerdots
es configurin amb Vós, per oferir
la vostra misericòrdia i el vostre amor.

Feu que la vostra Paraula
penetri els nostres cors,
perquè donem fruit abundant
en aquest Any Jubilar.

ESPERIT SANT,

Vós sou l'alè diví que penetreu
fins el més íntim de cada cor.
Vós sou el foc diví
que cremeu l'escòria
i l'aigua divina
que regueu el que és àrid.
Envieu a la vostra Església
sacerdots amb esperit jubilar
per acompanyar els fidels
en el pelegrinatge d'aquest món,
i així poder ser tots
«sembradors d'esperança».

Amén.

Diumenge II de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill; escolteu-lo»

No és fàcil per a ningú superar l'escàndol que suposa la creu. Tampoc no ho va ser pels apòstols. Jesús els acaba de dir que «ha de patir molt, ha de ser rebutjat i mort i que resuscitarà el tercer dia». Però sembla que ells es van quedar amb el tema del patiment i de la mort. Ara Jesús els mostra com un tast del que és la resurrecció: *Es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant; apareixen Moisès i Elies que parlaven, precisament, del traspàs d'ell. Però ara sí que són a la glòria. I així Pere diu: Que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.* Ni tan sols en necessiten una per a ells. Pere vol convertir en definitiu aquest moment. Però gairebé al final el text diu: *Es van trobar Jesús tot sol.* Ara encara no és el moment de gaudir de la felicitat del cel. Ja arribarà més tard, aquest moment. Una veu els ha dit: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.* Jesús mostra la seva identitat més profunda: és el Fill de Déu: cal escoltar-lo; ara ja no cal escoltar Moisès ni Elies. I cal passar per la passió i la mort. Amb l'experiència que acaben de tenir ja poden entendre millor què vol dir que ha de «ressuscitar el tercer dia». Seguir Jesús no és fàcil com no va ser fàcil per a Abraham creure en el Senyor que li diu: *Compta les estrelles, a veure si les pots comptar; així serà la teva descendència.* En aquest moment encara no té cap fill: li és fàcil creure que tindrà una descendència tan nombrosa? Pau també recorda la mala conducta d'alguns cristians: *N'hi ha molts que són contraris a la creu de Crist. El déu que adoren és el ventre; tot el que aprecien són valors terrenals, quan nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel.* No és fàcil seguir Jesús amb totes les seves exigències, però cal escoltar-lo i seguir-lo: és el Fill. Quaresma: temps de preparació, de purificació, de viure la passió però el terme final no és la mort sinó poder viure com a resuscitats en la immensa alegria de la Pasqua.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu hereu-tatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia.

Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates».

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos: Nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo».

Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.